

„Lepo prosim, ne ga več!“ zazveni, zadrhti detinji glas komtese Alijane, ki proseče povzdiga obe roki proti grofu Majnardu. Čisto drugačen, čisto tuj, tako strašen se ji zdi njen oče.

Kakor tigrica svoj plen, gleda ciganka hčerko grofa Blagaja. Alijana se ustraši teh divje plamtečih oči, se privije k materi in se spusti v jok.

„Odklenite ga!“ veli grof Majnard z jezo nagubanim obrazom. „Ali zapomnita si dobro: drugič ne bo nobene milosti. Poberita se!“

Odklenejo mu spono in oprostite tudi mater. Oslabljen od strahu, od naporne stoje na prstih in od neusmiljenih udarcev, omahuje in se opoteka deček tako, da ga mora podpirati mati. Poljubi ga, boža in tolaži. Ogrne mu suknjo in mu mane premrle, otekle roke.

„Tako sem truden, mati!“ toži Sonakaj. „In vrti se mi v glavi . . . Vode, mati, vode!“

„Le potrpi, da prideva do gozda, ljubček moj! Tam je vir; tam so zdravilne zeli; tam ti ohladim rane. Le kar proč, proč!“

Vsi gledajo tiho za njima. Nenadoma se obrne ciganka in njene divje oči se srečajo za trenotek s Saldinimi, ko krikne hripavo: „Mee avaha!“

Salda zadrhta komaj vidno in skrije obraz za svojo pahljačo. Le ona razume cigankine besede: „Mi pridemo!“ Opaja in omamlja jo besno, blazno veselje . . .

„Maščevalnost bo vnemala ciganko bolje kakor moji cekini,“ se raduje natihoma. „Ha — grof Majnard, ti sam mi pomagaš ob izvršitvi moje nakane!“

Še enkrat se obrne Čirikli in zavpije, da se preteče razlega pod obokanim izhodom: „Mee avaha!“

Fr. Albrecht:

Najino slovo.

V verzih je moja ljubav skrvavela,
v verzih je moja bolest izgorela,
zdaj car moje duše ponos je in mir.
Zadnji smehljaj. Ti ga nisi umela —
Nisi umela, kako se odela
je duša v molčanje in nemi prezir?

